

[Wilhelm]

man faktisk mener, så skulle han mere interessere sig for »det vitterlige vås« og få stoppet dette, som i hvert fald er ødelæggende for enhver politisk meningsudveksling.

Det var sådan, at statsministeren end ikke svarede på – det går jeg ud fra at hr. Niels Helveg Petersen selv tager op – hr. Niels Helveg Petersens ganske konkrete spørgsmål. Der ligger en aftale mellem nogle partier om nogle hundrede millioner til beskæftigelsesforanstaltninger. De radikale insisterer på, at de skal bruges til formålet – det synes jeg da var en interessant ting, der kom frem i denne debat, en af de ganske få interessante ting – og spørger statsministeren og regeringen, hvordan det egentlig forholder sig, og om man vil acceptere og respektere det forlig, der i sin tid blev indgået med de radikale. Ikke et ord svarer statsministeren på dette spørgsmål, som drejer sig om vel 1,1 mia kr., så vidt vi har set det i boligministeriets noter. Det er i hvert fald at gøre, hvad man kan for at forhindre, at debatten bliver seriøs.

Udenrigsministeren var inde på udviklingen på oliemarkedet, som jeg gjorde en del ud af i første runde, men det var, må man sige, en ret ensidig beskrivelse, udenrigsministeren gav. Det eneste, han faktisk sagde, var, at siden december er råolieprisen steget med 25 pct., og så udmaledede han de rædsler, som denne råolieprisstigning betød for OECD-området, og hvordan disse ekstra 50 mia \$, som han fik det gjort op til, går til lande, der, sagde han, ikke kan anvende dem. Det var noget i den stil, og det er det samme, vi har hørt, hver eneste gang der har været tale om bare moderate forhøjelser af de olieproducerende landes råoliepriser. Det, der har været tale om her, er råolieprisjusteringer, som er mindre end den inflation, vi har været igennem siden 1974, og som ikke helt bringer priserne op – bl. a. fordi de er koblet til dollaren – til det niveau, de havde dengang. Det var så uheldigt for udenrigsministeren, at mens han stod på talerstolen, omdelte handelsministeren, hans partifælle, et bilag til PØ-udvalget, dateret den 31. maj – det er i dag – Månedsrappørt nr. 2 fra handelsministeriet, hvor man kan læse nederst på side 6:

»Fra marts 1978 til marts 1979 er importpriserne for benzin, gasdieselolie og svær brændselolie steget med henholdsvis 40 pct.,

56 pct. og 14 pct., mens råolieprisen er steget 2 pct.«

Det var lige præcis den problemstilling, jeg var inde på i mit indlæg. Jeg erkender, det kun går frem til og med marts, og der er sket ting og sager siden. Men det er stadig væk relationerne mellem råoliepriserne og de olieprodukter, som de multinationale udnytter situationen til at hente nogle enorme gevinster på. Det er en problemstilling, som ikke interesserer udenrigsministeren. Ikke med ét ord talte han om dem, der virkelig skummer i øjeblikket, de multinationale. Nej, det var OPEC-landene, som med denne moderate justering var årsag til hele miseren og nu skabte nogle enorme betalingsproblemer for hele OECD-området. Hvor har udenrigsministeren det fra? Han har det formodentlig fra OECDs egne skøn.

Må jeg så erindre om, hvad OECD skønnede for 1978. I 1977 var OECD-områdets samlede betalingsunderskud i forhold til OPEC-landene ca. 26 mia dollar. Ved indgangen til 1977 skønnede OECD, at OECD-områdets samlede betalingsunderskud over for OPEC-landene i 1978 ville blive ca. 27 mia dollar.

Nu er 1978 gået, nu ligger regnskabet der. Betalingsunderskuddet for det samlede OECD-område over for OPEC-landene blev 0, og det skyldes bl. a., at oliepriserne er blevet gennemhullet; det er altså ikke OPEC-landene, der scorer gevinsterne. Dollarens fald osv. har gjort, at der faktisk ikke længe er noget tilbage af det, som udenrigsministeren nu igen begynder at skabe panik om. Det er andre steder, gevinsterne ryger hen, og det var det, man burde interessere sig for.

Det burde man bl.a. interessere sig for ved at tage det seriøst, som vi har talt om i vort dagsordensforslag, nemlig statslig import af olien. Det er ikke, fordi vi elsker den borgerlige stat eller tror, den nødvendigvis opfører sig enormt socialt i nogen henseende – det tror jeg nok man ved – men vi fremsatte det forslag ved Sigsgaard allerede i 1970, og det gjorde vi til trods for vores holdning til den borgerlige stat og til trods for vores skepsis over for nationaliseringer i en kapitalistisk økonomi i øvrigt, fordi vi på et tidspunkt, hvor ingen ellers interesserede sig for hele dette problem, erkendte, at vi er i en fuldstændig fantastisk afhængighed af en håndfuld multinationale selskaber.